

СПИСАНИЕ ЗА НОВО УСТРОЙСТВО

ИЗДАВА: FREMDSPRACHENDIENST VERLAGS-GMBH, BERLIN W 8

НОВА ЕВРОПА

Съ дър жа :

Последната реч на Фюрера	3
Устройствената сила на Тристранния пакт	5
Последния изход на Рузвелт	7
Смѣли бойни действия доведоха до най-величавата победа въ военната история	7
Борба противъ комунизма задъ фронта	9
Новото германско поземелно законодателство	10
Цѣлувката — разказъ	10
Киевъ — 1941 год. — снимки	12
Обезпечено петролоснабдяване	14
Любезността	15
Паисиевска самоотреченост и апостолство	16
Обществена роля на музиката въ Германия	18
Моцартъ и нашето време	20
Културенъ прегледъ	22

Дължимъ да съобщимъ на нашитѣ читатели, че заанапредъ списанието „Нова Европа“ ще излиза всѣки две седмици, въ 24 страници.

Въ предвидъ нарастналия интересъ всрѣдъ нашитѣ читатели, редакцията взима постоянно нови мѣрки, за да подобри списанието по отношение на съдържание, стилъ и външна техника.

„НОВА ЕВРОПА“

Последната реч на Фюрера

На 3 октомври 1941 год. Фюрерът на Великия Германски Райх, Адолф Хитлер, държи реч, по повод военната зима помощ за 1941/42 год. Въ нея той направи обстойно преглед на последните военни събития. Той говори както за войните по всички фронтове, тъй също и за фронта на родината. Неговата реч дойде във часа, когато nepřителската пропаганда вече усилено правеше догадки, защо Фюрерът млъчи. Разбира се, речта на Водача въ никой случай нѣмаше за цел да отговори на тази пропаганда, нито пъкъ на дузините речи, държани от плутократическите държавници. Това бѣ реч на победител, който знае стойността на постиженията по бойните поли, и който непоколебимо следва своя пъкъ. Съ твърда въра въ крайната победа говорѣше той воиникъ и държавникъ. Фюрерът се спрѣ пообстойно върху войната срещу болшевиизма. Борбата срещу болшевиизма, както той заяви, е борба за свободата на германския народъ, за свободата и за мира на Европа. Тя е дѣло, което напето време иска и трѣбва да иска. Въ гигантските контури на тази борба, която Фюрерът изложи въ своята последна реч, се разбиват всички доводи на неговите противници и на всички опия многознайници, които сж се насѣбрали около огромната новострояща се сграда на новия Райхъ и на нова Европа и клонкарстват на дребно. Въ този мигъ обаче, се прави история, а не пропаганда. Тукъ се касае за Европа, която не пребѣде, въ която народитѣ, приятели, неутрални или противници, не се радват на много подобря животъ. Всички опия народи, които сж последвали призива на времето, ще могатъ единъ денъ да кажатъ: „И ние участвувахме!“ И както не съществувало никакво съмнение, върху кого пада вината за тази война,

Фюрерът средъ природата

следъ като Англия остави шепатъмни и безотговорни чинители въ Полша да избиратъ между мира и войната, тъй също отдавна вече не съществуватъ никакви разисквания за оправдаване на освободителната борба на Изтокъ, следъ като бѣ изкъртена вратата, която водѣше къмъ тайните на болшевишкия сфинксъ, и бѣ разбулена чудовищната опасност, която Германия и Европа избѣгнаха въ последния мигъ. Съ присжщата му интуиция, Фюрерътъ предусѣти тази опасностъ и я пресрещна прѣвъ, преди да стане късно. Самъ той заяви: „Ние съвсемъ и не подозирахме, колко гигантски сж били приготвленията на този противникъ срещу Германия

и Европа, колко близка е била, този пъкъ, опасността, която заплашваше да унищожи не само Германия, но и Европа.“ Отъ думитѣ на Фюрера става ясно, че Съветска Русия се е била превърнала въ оръжейна фабрика срещу Европа. Едно злоупотребление отъ огромни размѣри съ тази гигантска територия и съ собственото 180-милионно население за чисто деструктивни цели. Досега историята се е развивала така, че отъ примитивни, дивни орди се създаваха хора и народи. Тукъ за прѣвъ пъкъ е постигнато обратъ въ историята: хора и народи да се превърнатъ въ звѣрове, 180-милиона да бждатъ държави, въ продължение на 25 години, херметически затво-

рени и изолирани от останалия свят, да бъдат сведени до най-ниското ниво на човешко съществуване, и на тези варваризирани маси бяха дадени оръжията на разрушение, които най-модерната техника бе изработила, за да удивляват всичко, което е съждо и свето на човечеството. Само този, който е бил на източния фронт, знае, какво означава светският рай. Само той знае, колко голъм е позорът на ония, които сж се съюзили с болшевизма срещу Европа. Само той знае, до къде отива мерзостта на ония, които съдят въ удобни кресла и се мжчатъ всячески да фалшифицират германскитъ съобщения на Главното командване.

Когато Фюрерът отхвърли исканията на Молотовъ спрямо Финландия, Румъния, България и Турция, той говори въ името на Европа. А когато Фюрерът каже - Европа, той мисли действително честно за Европа. Защото щастieto на Германия е щастие на Европа, и нещастieto на Европа би означавало винаги нещастие и за Германия. Преди известно време, Рузвелтъ поизеда въ постанe до „своя драгъ приятель Сталинъ“, болшевишката армия да победи Гер-

Foto: Atlantic

Частъ отъ плячката въ Киевъ.
Германскитъ войници преминаватъ граба

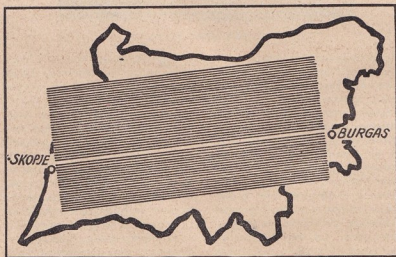
мания. Какво би станало съ Европа, ако пожеланието на Рузвелтъ се сбъднеше? Това би могло да бъде също и единъ проблемъ за англосаксонцитъ. Но този проблемъ днесъ е безъ значение, и то, както каза Фюрерът, само за това, защото този противникъ е вече сломентъ

и нма никога да може да се съвземе. Това се знае отъ тяхъ. И комедията, която тй играятъ предъ свѣта, се разбира отъ всички.

Самъ Чърчилъ се видѣ принуденъ да потвърди въ последната си речъ това, което Фюрерътъ каза на 3. 10. 41: „Презъ цялото време на войната на изтокъ германското командване не е изпуснало отъ ръката си, нито за секунда, инициативата.“

Инициативата остава здраво въ ръцетъ на Германия и на нейнитъ съюзници, които Фюрерътъ достойно оцени въ последната си речъ, верѣдъ нестихващитъ ръкоплѣскания на слушателитъ. Подписалитъ съюза съ Москва, напротивъ, заобикалятъ безпомощно историческитъ събития и правятъ послeдни отчаяни опити да върнатъ колелото на историята назадъ. Единъ швейцарски философъ казва: „Животътъ ни се нуждае отъ велики мжже, за да може свѣтвото историческото развитие да се освободи постепенно отъ измръкнитъ жизненни форми и рефлектиранитъ отъ тяхъ празнословия.“

Нашето време има този великъ мжжъ.

Чернитъ линии надъ бялата черта означаватъ заветнитъ руски ж. п. линии. Всяка линия е дълга 500 км. и е равна на разстоянието между Скопие и Бургасъ; чернитъ линии подъ бялата черта пъкъ означаватъ приспособенитъ широколинейни ж. п. линии на Русия, къмъ нормалния размеръ на германскитъ ж. п. линии

Устройствената сила на Тристранния пакт

Тристранният пакт, подписан тържествено на 27 септември 1940 год. въ присъствие на Фюрера, въ новото Райхсканцлерство въ Берлин, е първата внушителна изява на единъ свѣтъ, който изгърбва, срещу другъ, който залгзва; свѣтътъ на младитѣ, жизнени и творчески народи — срещу свѣта на заклетитѣ подпадвачи на войни и ненаситни грабителѣ на земнитѣ блага. Дотогава пактътъ отразява фактическия отношения въ

Германия, Италия и Япония, не се събраха миналата година, за да уговорятъ, какъ да си раздѣлятъ свѣта помежду си. Тѣ не предвѣиха искания нито за господство надъ свѣта, нито за владичество по моретата. Тѣ не се уговориха да насѣкватъ помалкитѣ народи, единъ срещу други, та да се пазѣ цѣлкомъ свѣщено „равновесие“. Върху тѣзи искания и задачи има изключително право само англосаксонската плутократия. Гер-

ни да дадатъ на своитѣ стремежи жѣщата насока, както и тритѣ основни сили, за да бѣде постигнатъ свѣтовниятъ миръ, като крайна цель на пакта.

Знаемъ резултатитѣ отъ тия грядивни положения на пакта. Проникнати отъ възродено европейско съзнание, къмъ пакта се присѣдиниха Унгария, Румъния, Словакия и България. Присѣдинението на бивша Югославия, единичната разнородна държава въ Югоизтока, бѣ провалено отъ бѣлградския превратъ, който доведе до самоунищожение на тая държава, защото тамъ надтѣля духътъ на Версайлъ. Въ замѣна на това пактъ, на 16 юний т. г., въ Венеция се присѣдини къмъ пакта новосъздадената независима хърватска държава. Съ това, обаче, развѣтнито на пакта не е приключено. Той е откритъ за всѣки народъ, който може да схване неговитѣ спасителни цели и трѣгне решително по новоначертанъ пактъ.

Новиятъ редъ бѣ останалъ само хубаво пожелание, ако пактътъ не бѣше предвидѣлъ и срѣдства за негова защита. А тѣ сѣ всички политически, стопански и военни срѣдства. Тукъ имаме работа съ единъ чистъ воененъ съюзъ, първоначално на 250 милиона, а сега надъ 300 милиона люде. Срецу тази сила трѣбва да се бори всѣки врагъ на европейския или далекосъточния новъ редъ. Това не веднажъ се поддържа отъ най-официално мѣсто. Иначе пактътъ не е насоченъ срещу никоя държава или народъ. За да се избѣгнатъ всѣкакви недоразумения и погрѣшни тълкувания, въ членъ пети на пакта, Германия, Италия и Япония заявиха, че съ него не се засѣгатъ поотдѣлно отношенията имъ къмъ Съветския съюзъ. Интересно е да се види, колко строго сѣхъ се придържали тритѣ сили къмъ това положение и, колко

Associated Press

Фонъ Рибентропъ, въ срѣдата на представителитѣ отъ силитѣ, подписали тристранния пактъ

съвременното международно общество. Но той не се задоволява да бѣде само огледало; пактътъ ни сочи и пътищата къмъ новъ международенъ редъ, при който всѣка нация ще получи заслужения просторъ, като представка за траенъ миръ. Тукъ се крие неговата устройствена сила, която подеждва най-благоприятно въ голѣмитѣ простори на Германия и Италия, отъ една страна, и на Япония, отъ друга. Тукъ се откроява и неговиятъ революционенъ характеръ, защото пактътъ предлага свършено нови начала за устройство на свѣта.

мания, Италия и Япония не си присвоиха права, а си наложиха задължения. За своя най-благородна цель тѣ обявиха създаването и запазването единъ новъ редъ на нѣщата, който е годенъ да поощрява противопоставянето и благосъстоянието на народитѣ въ далекосъточноазиатския просторъ и въ европейскитѣ земи. Тѣ поеа историческа отговорностъ да бѣдатъ ръководители при създаване новия редъ въ Европа и далекосъточноазиатския просторъ. Но тѣ не се затвориха въ себе си, а откриха широки възможности и за останалитѣ народи, които сѣ наклон-

погръщани смътти си е правилът Съветският съюз. Въз основа на това взаимно задължение, фон Рибентроп миналата есен изпрати до Сталин писмо, въ което, без оглед на показаното вече отрицателно поведение на Москва въ балтийските държави и на Балкана, се изразява надеждата да се изясни общо и да се доведе до определен облик желаното от Германия, Италия и Япония приятелско отношение към Съветския съюз. За целта Молотов бѣ поканен въ Берлин. Правителството на Райха установява при това посещение, че Съветският съюз е съгласен за едно действително приятелско сътрудничество съ странитѣ отъ пакта и съ Германия въ особеност, само ако Райхът е готовъ да заплати поисканата въ случая цена: по-нататъшно проникване на Съветския съюзъ къмъ европейския северъ и югоизтокъ — воененъ съюзъ съ България, посѣгане къмъ Дарданелитѣ, пошертвуване на Финландия. Така пропаднаха старанията на силитѣ отъ пакта за разбирателство съ Съветския съюзъ.

Надигна се опасенъ врагъ на новия редъ. Изглежда, Съветскиятъ съюзъ подписа общото предупреждение, миналата година, къмъ всички военни подстрекатели, които целятъ продължаване или разширяване на тая война. По заповѣдъ на Фюрера, германската въоръжена сила отблъсна болшевишкия ударъ, който заплашваше новия редъ на Европа и, извънъ това, цѣлото битие не европейскитѣ културни нации. Тройниятъ пактъ се превърна въ европейско братство по оръжие. Тукъ и България има своя дѣлъ: нея искаше болшевизмътъ да направи своя база на Балкана, но тя пресѣче овреме въ ролята заговоръ.

Ето какво стана за една година въ простора, дето се признава и зачита ръководството на Германия и Италия.

Но и Япония изпълни задачата си на сила-ръководителка въ далекоизточноазиатския просторъ. Подъ нейно ръководство

Шрихитѣ показватъ размѣра на завладѣната съветска територия. Картата на България може да послужи да се измѣри това пространство

се постигна миръ между Тайландъ и Френския Индокитай. По-нататъшното му въздействие е сключението, това лѣто, отбранителенъ договоръ между Япония и Индокитай. Съ неговото подписване и френското правител-

ство се постави практически на плоскостта на Тройния пактъ. Въ рамкитѣ на западно-източното сътрудничество е и признаването на китайското национално правителство, Вангъ-Чингъ-Вей, отъ Осъта. Тройниятъ пактъ бѣ съобщенъ на японската нация чрезъ императорски указъ, белегъ, че пактътѣ не е свързанъ съ това или онова правителство, а че е основа на новия редъ на Западъ и на Изтокъ. Предупреждението на пакта къмъ военнитѣ подстрекатели управлява своето въздействие и въ Атлантическата и Тихия океанъ.

Устройствената, гравивна сила на пакта е на лице. Голѣмата политическа целъ на силитѣ отъ пакта — уреждането на свѣта по голѣми простори, отбелязва презъ изтеклата година значителенъ напредѣкъ. Не е далече времето, когато Европа и Източна Азия ще представляватъ голѣми закрѣпени политически и стопански цѣлости, които вътрѣ ще създадатъ измѣрени отношения, а на вънъ, въ сношение помежду си, ще достигнатъ до плодотворна политическа и стопанска размѣна. Ще бѣде невъзможна намѣсата на пространственочужди

Foto: Weltbild

Въ своята ожесточена съпротива срещу германското настѣпление болшевишкиятъ сами подложиха Днепропетровскъ на унищожителенъ артилерийски огънь

сили в работите на народите, под ръководството на Германия, Италия и Япония. Към това трябва да се стремят особено европейските народи, чийто умъло поддържани от Англия спорове и несъгласия сж водили

само до общи нещастия. Народите, които живеят в един голъм простор, могат в духа на пакта да развият своите национални възможности, да пазят политическото самоопредѣление и да сътрудничат в

стопанската област за общо благо.

Това е по-високият смисъл на пакта: общо благосъстояние и мир, превеждане на свѣта въ едно следбританско бждеше. И това ще стане.

Последния изходъ на Рузвелтъ

Рузвелтъ натовари своя министър на флотата Кнокъ да прочете една от неговите подстрекателни речи предъ американските адвокати. Въ тая речъ е ясно изразено желанието на Рузвелтъ да доведе Европа до състояние на гладъ, за да може, по тоя начинъ, да унищожи силите отъ Осѣта. Господинъ Кнокъ заяви дословно следното: Около Европа трябва да се изгради желъзенъ обръчъ. Споредъ думите на този американски бърборко, Германия трябва да бжде провалена отъ великите морски сили. Това е единъ отъ най-новите лозунги

на г. Рузвелтъ, който лозунгъ бѣше обявенъ за първи пътъ отъ Кнокъ.

Какво иска да каже на народите въ Европа тази речъ? Първо: г. Рузвелтъ и еврейските му вжееиграчи представатъ да говорятъ за помощъ на Съветите и за своето участие, на страната на Русия, въ похода на изтокъ. Като последно сръдство имъ остава само да оповестятъ своята престижна обсада около най-старата културна частъ отъ земното кълбо. Думите на американския министър на мореплаването ни показватъ, че Европа,

Foto: Presse-Bild-Zentrale

Самолетна снимка на Киевъ

Репортажъ

Смѣли бойни действия доведоха до най-величавата победа въ военната история

отъ Вернеръ Мюлеръ

Голъмата битка източно отъ Киевъ завърши. Тя обвѣща свѣтлата слава на германския войникъ съ победа, каквато историята до сега не познаваше и създаде основа за по-нататъшното успѣшно германско напредване, което ще доведе неминуемо до крайно унищожение на болшевишката войска. Известно е, че Германското главнокомандване не дава никакви подробности съобщения, съ които би посочило на неприятеля нѣкои важни опорни точки, за да не му даде случайно възможностъ за навременно противодействие. Герман-

скиятъ народъ знае, че следъ като бжде привършено известно сражение или неговиятъ успѣшенъ изходъ е напълно обезпеченъ, тогава ще получи най-подробни и изчерпателни сведения за развитието и крайния резултатъ.

Когато преди нѣколко седмици бѣ превзетъ Гомель, малцина предполагаша, че този успѣхъ ще стане изходно начало за най-голѣмъ унищожителенъ бой въ Украйна. Както презъ Свѣтовната война, така и днесъ, германското напредване срещу Съветския съюзъ намери, измежду

всички области на общия фронтъ, най-упорита съпротива въ Украйна, където руското бойно ръководство е сръдоточило огромни количества войска и оръжие. Въпреки че съветските войски, които се намираха въ тази областъ бѣха вече значително ослабени отъ фронталното сурмуване на укрепления тригълъникъ Лунь-Дубно-Ровно и отъ пробива при джгата на Днепръ, южно отъ Киевъ, съветското командване, като хвърли нови прѣсни сили, се опита на всѣка цена да спрѣ германското напредване къмъ Днепръ и да направи Киевъ, последната опорна точка на болшевишките войски върху западния бръгъ на рѣката, втори Вердюнъ.

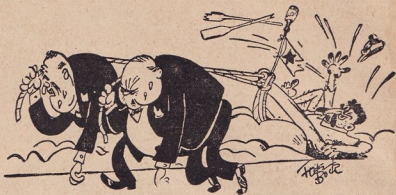
Чрезъ смѣло и образцово проведени обходи германското командване успѣ да въкара съветските сили въ широкъ чувалъ и да ги унищожи напълно.

За да използва благоприятните възможности, които откри победата при Гомель, генералъ

гледана от Америка, представлява затворен факт и, че европейското обновително движение не се признава като историческо явление.

От тази гледна точка, ние отправяме на американския президент и неговите представители въпроса: какво ще стане с 40-тй милиона англичани, ако тази блокада, бжде наистина проведена от американските морски сили? Нима г. Кнокъс мисли сериозно, че Англия ще остане незазасегната от понататъшните военни победи на силите от Осъта?

Второ: „господаритъ надъ Атлантика“ отъ Вашингтонъ трѣбва да знайтъ, че Германия и нейните съюзници разпогатъ съ достатъчно стопански възможности и, че днесъ, когато Германия разполага съ най-плодородната частъ на Европа, планътъ за гладна блокада срещу Европа ни се вижда смѣшенъ. Побе-

Rook / Interpress

Дали тѣзи кашкяци ще могатъ да извлекатъ болшевишки кашкя, който се е запалилъ въ мочурищата на Волга?

дата на Германия надъ Съветския съюзъ обезпечена за всички времена Европа противъ всякаква гладна блокада. Заплашванията на противниците на Европа, колкото и да сж дръзки, не ще измѣнятъ съ нищо днешното развитие. Европа, подъ ръ-

ководството на Германия, ще намѣри достатъчно собствени срѣдства да се брани срещу следните флоти на евреи и плутократи и ще съумѣе да се освободи завинаги отъ подтисничеството на други извънроепейски сили.

Гудерианъ проникна отъ северъ, съ своите танкови войски, като образува тѣсенъ клинъ въ срѣдното ченитѣ въ областта при Лохвица Ромни силни съветски части, докато, отъ югъ, танковетъ на генералъ фонъ Клайтѣ, преминаха Днепъръ, при Кремчукъ настѣпиха на северъ. Посрѣдствомъ съединяването на войските на тѣзи двама генерали, както и чрезъ бързото проникване на танковите стрелкови бригади и следващи ги пехотни дивизии, бѣ образува въ голѣмия човалъ, източно отъ Киевъ, въ който бѣха обградени петъ съветски армии. Пространството, включено въ човала, се равняваше на областите Бавария, Ваденъ и Вюртембергъ заедно. Следъ като се съединиха танковите войски, които идваха отъ югъ и отъ северъ, голяма частъ отъ тѣхъ зави на изтокъ и проникна навътре въ източна Украйна, при което бѣ завзета Полтава. Тогава пехотните дивизии се насочиха срещу затворения въ човала против-

никъ и го притиснаха на западъ. Сега настѣпиха часътъ за нападение срещу Киевъ, което бѣ проведено по следния начинъ: германските войски преминаха Днепъръ, северно и южно отъ украинската столица, и образуваха втори по-малкъ човалъ около Киевъ, на източния брѣгъ на рѣката, като откъснаха, отъ две страни, отбраната на града отъ хинтерланда и прекъснаха продоволствието му. Следъ като бѣ завзетъ Киевъ, частъ отъ защитата се опита да пробие тоя първи обръчъ. Но всички опити се разбиха о извънредно голѣмата подвижност на германските дивизии, които не закъснѣха да обградятъ напълно съветските войски, които се оттегляха отъ Киевъ. Успоредно съ тия военни действия, голѣмата унищожителна битка въ източна Украйна се приближаваше къмъ своята кулминационна точка. Неприятелските маси бѣха изтигали още по-назападъ и поединично разбити. Съветското командване не бѣ въ състояние да

проведе съ тия войски никакви операции. То бѣ загубило всѣко тактическо ръководство. Въ послѣдвалитъ следъ това боеве, съветските войски бѣха разпокъсани и унищожени. Наистина, остатъци отъ тѣхъ се опитаха да пробиятъ обсадния обръчъ, за да се спасятъ, обаче, всичките имъ опити се разбиха о високия боевъ духъ на германските войници. Презъ тия дни, германската пехота положи свърхчовѣщия усилия и неприятелските противонападения пропаднаха съ неизмѣрими загуби. Тѣ бѣха сломени въ енергичната отбрана на германците. Частъ отъ обградените болшевики се предадоха, а нѣкои дезертираха. Загубитъ на Съветите сж просто неизброими. Къмъ тѣхъ се прибавя и загубата на огромненъ воененъ материалъ. И при тази голѣма битка, смѣллитъ замахъ на операционния планъ, героичността на германските войски и твърдото имъ довѣрие къмъ тѣхното военно ръководство доведоха до тая величава победа въ историята.

Борба против комунизма задъ фронта

отъ Дило Ив. Шоповъ

Днесъ Европа вече гони окончателната победа надъ болшевиизма. Тръбва, обаче, да се има предвидъ, че комунизмътъ цѣлостно не е изгнаникъ на предния фронтъ. Въ много страни въ Европа, до скоро, съществуваша разни комунистически организации и, макаръ да е изключенъ отъ общественъ животъ, ко-

Foto: Atlantic

Това болшевикитъ оставатъ следъ себе си

мунизмътъ остава да съществува поне още като менталитетъ. И като таквъ той не бива да бѣде подценяванъ. Той трѣбва да изчезне въобщо като понятие въ съзнанието на всѣки европеецъ. Отъ сведенията, съ които разполагаме, се вижда, че въ много европейски страни, освенъ мѣрнитъ, които сж взети по официаленъ пътъ отъ държавнитъ ръководства, сами народнитъ слоеве взематъ починъ и приобичаватъ усилията си къмъ усилията на всѣка държавна властъ за окончателна борба съ комунизма. Въ много страни, сами гражданитъ сж взимали починъ за образуване на антикомунистически групи и общества, съ задача да влѣзатъ въ дейна борба съ комунизма, където и да се прояви, било като менталитетъ, било като духъ или като нѣкаква скрита организация. За тая борба, самитъ

антикомунистически сили сж използвали срѣдствата и методитъ на самитъ комунисти. Съ тѣхнитъ срѣдства, тѣ днесъ трошатъ тѣхнитъ глави. Теоритичниятъ споръ, който никога не е водилъ до сериозни придобивки, е изхвърленъ отдавна като срѣдство, така както на време се отказаха и самитъ комунисти. Днесъ дѣлата, личния примѣръ, сплотеността, готовността за борба и т. н. сж срѣдства и начини, които водитъ до по-добъръ успѣхъ. За отбелязване е радостниятъ фактъ, че именно последователитъ на движението за Нова Европа сж станали двигатели на тая борба противъ комунизма. Независимо отъ време, условия и срѣдства, тѣ се чувствуватъ като постоянно мобилизирани сили за тая борба. Всѣки привърженикъ на Нова Европа действа, въ всѣко време и при всѣки условия, именно като убеденъ привърженикъ за единъ новъ редъ противъ подмолнитъ сили на комунистическата агитация, където и да било. Това не може да не радва, защото именно въ тая борба излизатъ на преденъ планъ непосредственитъ национални сили на народитъ, надъ които съвестъ ще легне задължението да изградятъ утрешния новъ порядъкъ. Навсѣкъде, тѣ се поставятъ въ доброволна услуга на официалнитъ власти и, съ тѣхно знание, вършатъ обновителното дѣло.

Борбата на тия най-нови сили не е насочена изключително къмъ явнитъ прояви на комунизма. Тѣ атакуютъ и всѣчки условия, които пораждатъ комунизма. Последното развитие въ Европа, до преди обявяване на днешната война, ни показа, че комунизмътъ намира най-сгодна почва въ ония страни, въ които съществуваше демокрация, където царѣше социална незаинтересованостъ, стопанска убърканостъ

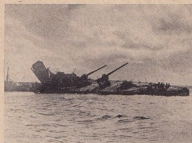

Foto: Weltbild

Тѣзи оръжия не ще стрѣлятъ вече

и липса на установени разбирания и отношения къмъ главнитъ въпроси на живота. Именно тая ведрина сега се наблюдава въ ония страни, които до скоро държеха за демократическитъ принципи, които принципи бѣха ловно използвани отъ комуниститъ за тѣхнитъ цели. И това, което сега се наблюдава на военния фронтъ, а именно, обединеното усилие на цѣла Европа противъ болшевиизма въ Русия, това се наблюдава и задъ фронта. По тоя начинъ борбата е станала цѣлостна и тя ще доведе до окончателно изчистяване на Европа отъ духа на комунизма.

Foto: Weltbild

Единъ отъ образитъ на „болшевишкото обновително дѣло“

Новото германско поземелно законодателство

Всяка година, на 5 октомври, национал-социалистическа Германия празнува ден на благодарност за жетвата. Съ този празник Германия, която е предимно индустриална страна, показва, че обръща извънредно голямо внимание на аграрния проблем. За това говори и нейното поземелно законодателство, което ще разгледаме, въ общи черти, въ настоящата статия. Тази година, празникът на жетвата и на зема та бѣ отмененъ, поради войната.

Два закона сѣ легнали въ основата на германското поземелно законодателство: законътъ за прехраната на Райха и законътъ за наследствата. Тѣзи два закона съдържаѣтъ сѣществениѣтѣ национал-социалистически възглѣдове за значението, което земеделѣето и стопанството за прехрана иматъ за народностното стопанство, а сѣщо тѣй и схващането за стойността на отношението между земя и селянинѣ. Законътъ за наследствата регулира почти изключително въпроситъ за владенето на земята, докато законътъ за прехраната

сѣздава практическиѣтѣ предпоставки за организиране на прехраната и на цѣлата работа въ тази областъ на продоволственото стопанство. Райхснѣрцандъ или на български — Дирекцията по прехраната въ Райха — се сѣздаде, като публично тѣло, съ „закона за привременото сѣздаване на Дирекцията по прехраната и за мѣркиѣтѣ за пазара и за регулиране на ценитѣ на земеделскиѣтѣ произведения“ (така гласи пълното наименование на този законъ).

Национал-социалистическата аграрна политика изхожда отъ

схващането, че въ тази толкова жизнено-важна областъ (стопанството за прехрана) капиталистическото дирижиране на пазара е недопустимо. И главно, цели се да не се допустне, ценитѣ да бѣдатъ опредѣляни отъ важещитѣ дотогава закони за търсенето и предлагането, респ. да не бѣде допустнато тѣ да бѣдатъ опредѣляни едностранно по волята на заинтересовани стопански кръгове.

Съ регулирането на пазарнитѣ цени, Дирекцията по прехраната имаше вече въ рѣже инструментъ, съ който можеше да по-

Нашъ разказъ

Цѣлувката

отъ Алфредъ Бареселъ

Преди ротата да замине за фронта, тя устрои прощална вечеръ, въ която взеха участие и женитѣ и годеницитѣ на войникитѣ, които бѣха дошли отъ далечни мѣста, за да изпратѣтъ своитѣ любимци. Кръчмата ехтѣше отъ възторжени войнички пѣсни. Всички бѣха насѣдали около дървениѣтѣ маси и заловени за рѣце, се люлѣха подъ звуцитѣ на хармониката.

Дългиятъ Пеполдъ, комуто идѣше отржи всичко, бѣше застаналъ въ единъ жгѣлъ и то чеше бира. Той бѣше постоянно заетъ и не му оставаше време нито за пиене, нито за пѣсни. Пеполдъ бѣше веселъ, строенъ и симпатиченъ момъкъ, чийто единствена страсть бѣше, посто-

ялно да услужва. Той веднага предложи услугитѣ си да се грижи за пѣщата на фелдфебела, който се ползуваше съ всеобща почитъ.

— Той, значи, ще се грижи за тебе на фронта? — запита младата жена на фелдфебела, която седѣше до своя мъжъ, гледаше съ особено внимание и малко угрижена.

— Всички ще се грижатъ за мене — отвѣрна шеговито той, за да я утѣши. — Обаче, преди всичко, азъ ще се грижа за тѣхъ. Всички сѣ способни и мили момчета. Моятъ в зводъ не е най-лошиятъ, — завърши пѣкакъ въдновено и съ видима гордостъ фелдфебелътъ.

Госпожа Хилдегардъ разбра,

че това е една другарска общностъ, свързана отъ сѣдбата въ нужда и тепло. Настроението се повиши. Тя стана и започна да обикаля всѣка маса, спираше се, заговарваше всѣки по отдѣлно, сѣдаше тукъ или тамъ, и пиеше, пиеше и благославяше часа на тѣхното наистиво завръщане. Това внасяше нѣщо топло въ, и безъ това, сгорещенитѣ сѣрдца на войникитѣ, разливаше въ душитѣ имъ благодатъта на съчувствие и ги караше да забравятъ всѣки неведомъ трепетъ на страхъ, краденкомъ промѣналъ се въ сѣрдцата имъ, предъ неизвестността на утрешния денъ.

Госпожа Хилдегардъ се върна отново при своя мъжъ. Погледѣтъ на всички бѣха отпразненѣтъ тая млада, руса жена, чийто свѣтло копринени коси блѣстѣха въ дрезгавината на стаята. Въ тѣя погледи имаше възхита, имаше обожание. Тя неусѣтно бѣше станала, като че ли, недѣлима частъ отъ общността на войникитѣ сѣрдца и всѣки

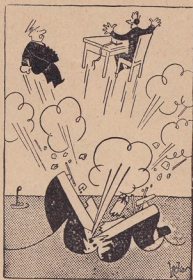
стави на социално-справедлива основа пазарният съотношения между земеделското производство, преработката на земя, произведения и консуматорите. За най-важният стопански откъд, в сектора по прехраната бяха създадени, като върховни ръководни органи, т. наречените централи на герм. стопанство за зърнени храни и фуражи, на стоп. за млъко и мазнини, на скотовъдството, на градинарството и др., на които сж подчинени различни административни поддълениа. На чело на всички тѣзи централи стои Главното отдѣление при Дирекцията по прехраната въ Райха, тѣй че всички мѣрки въ тази област сж съвърдоточени въ централното ръководство.

Отстранявайки известни неуредици и спекулации, Дирекцията по прехраната постигна съществено рационализиране на продоволствието, което бѣ представяно за правилно функциониране на народната прехрана презъ време на война.

Нормиранитѣ цени, които Дирекцията въведе, бѣха причина за засилването на земеделското производство. Това гарантиране на ценитѣ бѣ свързано съ справедливо заплащане на преработвателната индустрия и на посредничитѣ, което пъкъ, отъ своя страна, доведе до защита на консуматора.

Съ това регулиране на ценитѣ отъ закона за Дирекцията по прехраната се създадоха благоприятни условия за развитие на активна търговска политика. Докато липсваше сигурността, че вносътъ не ще доведе до понижаване на ценитѣ на произведенията, земеделците бѣ противникъ на вноса. Днесъ вносътъ на земеделски произведения не е вече опасностъ за вътрешното земедѣлие, защото внесенитѣ отвънъ продукти не оказватъ никакво влияние върху ценитѣ на вътрешния пазаръ.

Отъ тѣзи нѣколко мисли, изказани въ връзка съ германската аграрна политика, надѣваме се, нашитѣ читатели могатъ да си

Радио Лондонъ съобща: „Екипажътъ на единъ потъналъ английски корабъ избѣгна подводната опасностъ“ ...

съставятъ представа, какви сж изходнитѣ положения, отъ които германскиятъ законодатель изхожда, за да постигне цѣлостна закрила на собственото земедѣлие.

чувствуваше достатъчно сила да се справи съ всѣки крадецъ, който би дошълъ да открадне тѣхното малко шастие, родено въ малката кръчмица, нѣколко мига преди заминаването за фронта.

Тръбата засвири за почивка. Време за сънъ нѣмаше, защото пристигна нова заповѣдъ, която турна край на това мило шастие и призова войничитѣ къмъ дълга. Тѣ трѣбваше да заминатъ още сжакция частъ.

Тамъ, на селския площадъ, за мигъ прошумоли нѣкакъвъ сподавенъ шумъ отъ пригответляването и отенка въ ритмични стѣпки. За госпожа Хилдегардъ оставаше твърде малко време за раздѣла, защото нейниятъ съпругъ трѣбваше да се грижи за своя заводъ и трѣбваше да се справи съ хиляди нѣща. Тя събѣтна, че ще бѣде по-добре да си вземе събогъмъ отъ него, вмѣсто да понесе тежестта на мъжтинитѣ и бавни часове на раздѣлата.

Процаването бѣше кратко, но въ своята цѣлвукна, тя вложи всичката си преданостъ на съпруга. Почти тичешкомъ, тя се впусна по тъмната улица на селото и се изгуби въ тъмнината.

Къмъ края на селото, тя изведнажъ спрѣ и пламналата и гордостъ се превърна въ внезапенъ страхъ. Предъ нея израстваша тъмна и страшна сѣнка. Страхътъ не трая дълго. Мигъ следъ това, предъ нея се изпрѣчи, въ цѣлия си ръстъ, дългиятъ Пецолдъ, който мжѣлъше на ramo тежикитѣ чанти на своя фелдфебелъ къмъ сборното мѣсто. Той бързаше.

— Стой, Пецолдъ! — прозвѣни гласътъ на г-жа Хилдегардъ. Пецолдъ почувствува, какъ нѣкой го хвана за ръка и трепна. Г-жа Хилдегардъ изнемогваше отъ вълнение и въ това вълнение тя не можѣ да задържи сподавения потокъ отъ думи, който бликаше отъ младитѣ и гърди. Тя бърбѣше, а въ ушитѣ на Пецолдъ тоя потокъ изключеше като весель пълноводенъ изворъ.

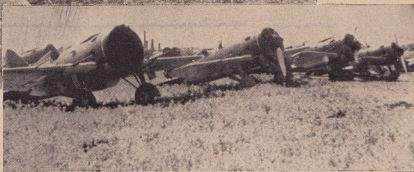
— Ще можете ли да ми защитавате понѣкога копчетата, Пецолдъ? Сигурно, много често ме му се късатъ копчетата и едва ли ще има време да ги зашива? А, какъ мислите? Дали винаги ще може да си похапва добре? Моля ви се, имайте грижа за това! Нали, Пецолдъ, ще бдите надъ него! О, азъ така много го обичамъ! Той сигурно ще има нужда отъ мене тамъ, но мене нѣма да ме има ... Ахъ, Господи! Каква глупачка съмъ! Какъ мислите, Пецолдъ, дълго ли ще трае войната? Моля ви се, не се отдѣляйте отъ него! Азъ обичамъ всички ви! Какъ ми се иска да бѣда постоянно съ васъ!

И, преди да свърши тоя потокъ отъ думи, тя се изправи на прѣсти, обгърна Пецолдъ заедно съ чантитѣ и сложн цѣлвукна върху топилитѣ му бузи.

Пецолдъ не се смути отъ това нечаканъ починъ на г-жа Хилдегардъ. Макаръ върху бузата си да чувствуваше все още топлината и мърдането на тая женска уста, той схвана, че цѣлвукната

КИЕВЪ -

Снимките показват голъма
сражение въ пространството
отъ 3 окт. 1941 г. Адолф Х
2½ милиона пленници, 22,
рушени, 18.000 танкове, взе
14½ хиляди самолѣти, свале
лосални числа, които изгле
човѣкъ види съ очи поне ч
въ плячка материалъ. Снимк
на една колона, която е изм
на боеветъ на изтокъ. Според
скитъ войници сѣ изминали,

1941 ГОД.

а плячка от обкръжителното
около Киевъ. Въ своята речъ
слеръ спомена следните числа:
оръжия, взети въ плячка и раз-
въ плячка или разрушени и
или разрушени на земята. Ко-
аще по-вишителини, когато
аще отъ пленниците и взетия
а въ ерѣдата показва началото
ада вече 4.000 кил. презъ време
изявленията на Фюрера, герман-
ѣдно, отъ 800 до 1000 кил. пѣтъ.

Обезпечено петролоснабдяване

Пътът на Германия към самозадоволяване нуждата от бензин

На 3 септември, 1939 год., тогавашните „велики сили“ — Англия и Франция обвиха война на Германия. Съ това тя поеха сами тежката отговорност за всичко, което човечеството през цялата война трябва да изживее. Тогаваше се струвало, известно време, какво изходът на тази голяма и тежка борба ще бъде, още в самото начало, възгледът от всичко съмнение. Три нощи изглеждаха, на първо време, да подкрепят и обезпечават надеждите на двата съюзника за крайна победа. Първо, предположението, че Германия се намира в пълна политическа усамотеност. Второ, че Англия и Франция, като владетели на по-голямата част от света, разполагат с неограничени количества сурови вещества и запаси, и, трето, предположението, че тя, всички мислещи, биха

били в състояние, чрез умело скроена търговска блокада, да намерят смъртно Германия, като лишат нейното продоволствие от някои жизнено необходими сурови материали.

Две години война бяха достатъчни да покажат, колко далеч от живата действителност са били всички тези предположения. Тъй че, днес, всички по-предпазлив и далновиден наблюдател на сегашното военно положение се пази да не се подава на ония предвизидания, съ които англичани и французи оглушиха света в начало на войната. Не е тук мястото да разглеждаме поотделно всичко от техните първоначални схващания върху изхода на дванайсетата война. Тия въпроси са били до сега многократно и най-подробно разисквани. Пък и до днес, тя все още

възбужда общественото мнение. Ние ще ограничим нашето внимание предимно върху част от тях, която да разгледаме изчерпателно и критично, като се опитаме да разпряснем известни неясноти, които все още смущават някои народи и тяхната общественост. Тук изтъква, преди всичко, въпросът относно снабдяването с земно масло на двата главни противника, Германия и Англия.

Някъде съществува все още убеждение, че несъответствието между петролните източници на Германия и Англия е не само играло решителна роля в повечето военни събития на миналото, но че, особено днес и за въ бъдеще, то ще бъде с неубавено голямо значение. Така че, според най-упорито разпространявани английски

не бяха за него. Тя беше цълувала за цялата малка другарска общност, която беше да бъде водена от сражение въ сравнение от нейния мъж. Тя беше за тази хора, съ които до преди малко седеше въ кръчмата.

— Върнете се всички здрави! Гривките се за него, Пенцолд!

Пенцолд пристигна точно въ момента, когато ротата се подреждаше и се нареди въ последната редица.

— Забележителна жена има нашият фелдфебел, — промучна на Пенцолд на своя съсед.

— Всички сме на това мнение — отвърна другаритъ му.

— Затварят си устата! — Отвърна Пенцолд. — Какво знаеш ти?

Той усети някакво негодувание, което изби въ топлина и се раздължи по бузите му. Чувствуваше, че неговият другар няма право да говори, защото не познаваше г-жа Хилдегард.

Дългият Пенцолд твърде дълго мисли върху тази цълувана. Той стигна до убеждение, че има и

цълувки, които не събуждат копнежи, не възпламеняват и не насочват сърцето към някаква любовта. Така цълувана израстваша въ душата му като задължение. Където и да беше, той чувствуваше, че тя го следи, задължава го, заповядва му. И наистина съ твърда упоритост той изпълняваше своите задължения. Другаритъ му много често го виждаха, съ какво старание и увлечение той първене ризитъ на своя началник, точно така, както би ги праща и г-жа Хилдегард.

Веднаж, той забеляза, че копчето на фелдфебела висеше на един конец. Той се приближи мълчаливо, извади иглата и копчето и пак така го запна. Фелдфебелът го гледаше съ доволна усмивка и шеговито му забележи:

— Пенцолд, ти си прекрасна домачинка! Незабравяй, обаче, че ти си, преди всичко, войник!

Веднаж, когато изводеше се отби въ канавката на едно шосе неиде из източния фронт, за да

почине, Пенцолд взе парче хляб и канче съ чорба, приближи се до своя фелдфебел и му го поднесе, като се стараеше да го гледа право въ очи. Очигът на фелдфебела, обаче, се смръщи. Не беше време за ядене.

— Внимавай, Пенцолд! Нима е време за това сега?

Пенцолд не трепна. Той знаеше, че действително той е нарушил установения войнички ред. Мърмрето се плъзна по лицето му и го отмина, без да засяга сърцето и душата.

— Така пожела госпожата, г-н фелдфебел!

Фелдфебелът го погледна право въ очи и го разбра. Въ душата му се промъкна някоя, канарка и чуждо на войничката душа, но така близко, така мило, от друг свят, свят, който остана неиде далеч зад тях. Въ сърцето му проигра благодарност, сякаш това беше благодарност за мило поздрав от другия свят — от света на г-жа Хилдегард.

схващания, минимата петролна осесъщина във Германия, щѣла да изпречи, предъ тѣя страна и нейното военно ръководство, нови още по-сериозни и непреодолими грижи, отколкото досега. Срѣща се, макаръ много рѣдко, даже и мнение, какво германското поражение е неизбежно, тъй като стопанството на Райха, обратно на велико-британското, разполагало съ крайно недостатъчни запаси земно масло. Особено пѣткой намѣти и сравнения съ миналата свѣтловна война каратъ всѣки по-върхностенъ наблюдател да навигда тия въпроси въ доста обезпокоителна свѣтлина. Твърде охотно се набляга най-вече върху обстоятелството, че голѣмата германска офанзива презъ пролѣтѣта на 1918 год. пропадна предимно поради това, че липсата на бензинъ спѣна бързото и успѣшно продоволствие на войските, чрезъ моторизиране срѣдства. Така, германското нападение, както е известно, запрѣ, следъ редица първоначални успѣхи, и съюзнишките войски можяха навреме да запълнятъ празнината въ своя пробитъ фронтъ, като събраха набързо нови запаси, за да спратъ успѣшно пробива на германските войски при Амьенъ. По-късно можѣ да се установи, съ положителностъ, че

голѣмото съглашение дължи действително крайната победа, преди всичко, на своето петролно богатство, което му позволи да моторизира войската си до голѣми размѣри, за да може, точно въ ония решителенъ частъ отъ тежката борба, да подкрепи съ голѣмъ успѣхъ, посрѣдствомъ огромно количество танкове и самолети, своята пехота.

Ако, земното масло, както горниятъ примѣръ най-красноречиво сочи, играе толкова решителна роля вече въ края на миналата война, то днесъ, неговото военностопанско значение взема крайно пространни размѣри, въ зависението отъ разрастналото се моторизиране на войската, огромното захранване и усъвършенстване на военното въздухоплаване и, накрай, постепенния преходъ отъ въглищно къмъ маслено гориво въ военното корабоплаване. Ето защо, никакъ не е чудно, ако преди избухване на днешната война, се правѣха най-всѣвъможни, дори, направо казано, невѣроятни изчисления върху предполагаемата употреба на маслено гориво при новия, съвремененъ начинъ на воюване. При тия изчисления и смѣтки, които почиваха предимно върху опити и изводи отъ миналата война, се стигаше да тамъ, да се поддържа,

че „днешъ война, изобщо не може и не трѣбва да се води“, тъй като въ свѣта далечъ липсвали ония обилни залежи земно масло, отъ които съвременната война би се нуждаела. Не е трудно да отгатнемъ, по чия глава се хвърляха всички тия камъни.

Германия, обаче, която при горните предпоставки изгькваше въ най-неблагоприятна свѣтлина, съумѣ, още на време, първа да извади съответни необходими поуки отъ всички тия обстоятелства и данни. Така, германската революционна стратегия, като устрои и обезпечи своето захранване съ ценното двигателно вещество, запрѣти, сѣщевременно, по даволитѣ старото изгькано схващане за „материална война“ и на него во мѣсто въведе и усвои новия начинъ на „свѣтленично воюване“.

Не само досегашните блѣстящи успѣхи на умѣло и ловко провежданата отъ германското военно ръководство „свѣтленична война“, но и всички подробни научни изследвания на военната действителностъ и опитъ пока-

Зрънца

Любезността

Любезността е придобивка на възпитание. Животните не я притежаватъ, затуй немогатъ и да злоупотребяватъ съ нея. Въ замѣна на това пѣкъ, хората твърде много се ползватъ отъ подобна възможностъ. Любезността се постига по два начина: мъчно — когато е близнакъ на искренности и лесно, когато е маска на неискренности.

Ония, които знаятъ цената на искренности, по рѣдко си служатъ съ нея, но когато я употребяватъ, тя грѣе и топли.

Ония, за които искренности нѣма цена, я иматъ въ изобилие и, понеже не имъ струва нищо, раздаватъ я съ цѣбра разпачителностъ. Тоя видъ любезности е, напр., като зимното слънце: грѣе, но не топли, а по някога и коварно хапе.

Д. Бр.

Foto: Atlantic

Германската противосамолетна артилерия не стрѣля само противъ самолети — тя обстрѣля и сухоzemни английски позиции въ Либия

заха недвусмислено, колко погръбни са били всички горни изводи и смътни, които почиваха изключително върху резултати и заключения из Свѣтовната война, и според които военнопременната потрѣба на земно масло, кѣта срѣдно да бѣде многократно по-висока отъ тая презъ мирно време.

При тоя крайно погрѣшенъ изводъ е очевидно пренебрѣгнато обстоятелството, че презъ времето между 1914 и 1918 година всеобщата моторизация бѣ още твърде ограничена и не надминаваше далечъ войсковата. Днесъ, обаче, нейниятъ обемъ е необикновено много разширенъ, което ще каже, че той би могълъ всѣки мигъ, въ случай на война, да бѣде значително намаленъ, за смѣтка и въ полза на войската.

Тукъ вече, изпъква и другъ единъ много решителенъ въпросъ, който обрѣа всички английски кроежи: мѣсто петролозаводяване или отдалечени петролни източници? Англия, чийто обширни владения обхващатъ същевременно твърде голяма частъ отъ свѣтовното земномаслено производство, избра, твърде естествено, още на времето, както това и не можеше другояче да се очаква, втората

отъ горнитѣ две възможности за покриване своята нужда отъ маслено гориво въплъ отъ предѣлитѣ на собствената земя. Сега, щѣ не щѣ, е принудена да понася неудобствата и недостатѣцитѣ, които тоя способъ придобива въ връзка съ новосъздаденото военно положение.

Германия, обратно, лишена отдавна отъ всѣка възможностъ за доставя земно масло отъ презморски страни, се зае своевременно, най-последователно, и съ всички сили да развива и усъвършенствува начина за синтетиченъ добивъ на бензинъ въ собствената си страна. Постигнатитѣ до сега въ тая посока успѣхи показватъ безусловно, че избраниятъ пътъ е напълно правиленъ.

Така бѣха създадени голѣмъ брой петролни дистилационни предприятия, обзаведени въ найновия духъ на науката, съ извъредно широки производителни възможности. Паритѣ, които се отдѣлятъ отъ държавата за тѣхното поддържане и развитие, презъ последнитѣ две години, надминаватъ вече половинъ милиардъ райхсмарки. Тукъ следва да прибавимъ и основния капиталъ на различнитѣ самостоятелни петролни дружества, съ повече отъ 600 милиона райхс-

Foto: Pressebild

Предъ Ленинградъ

марки. Съ това, обаче, съвсемъ не се изчерпва списъка на чинѣтитѣ, които днесъ вече, до голѣма степенъ, обезпечаватъ почти пълна независимостъ на Германия отъ чуждестранния петроленъ пазаръ. Не трѣбва да се забравятъ сѣщо така доставкитѣ отъ Ромъния и отъ нѣкогашнитѣ съветски области на Галиция. Наредъ съ това и черпено то на земно масло изъ предѣлитѣ на собствената земя, особено на това изъ западна Галиция, постоянно расте.

При паличността на всичкитѣ данни не може и дума да става за нѣкаква опасностъ, която да заплашва днешното или утрешното германско петролоснабдяване.

Паисиевска самоотреченостъ и апостолство

Ведно съ цѣлокупния български народъ, и българската колония въ Берлинъ отпразнува дѣни на безсмъртния Хилендарецъ. Тържеството, което стана въ „Дома на германскитѣ художници“, въ присѣствие на членове на българската колония и представители на легацията и Германско-българското дружество, се откри съ слово отъ г. консултъ Димановъ. Той даде думата на г. Христо Огняновъ, берлински дописникъ на в. „Зора“, който говори за живота, дѣлото и значението на Отца Паисия.

Той припомни по-важни житовописни данни за Паисия. Изтъкна, че най-сетне проф. Пор-

данъ Ивановъ разреши спора за родното мѣсто на Хилендарския монахъ, който се е родилъ въ китното Банско, въ подножието на южания Пиринъ. Посочи подбудитѣ за написване на „Славяно-българската история“, събирането на материали, разпространението на ръкописа. Значението на Паисия, за тогава и днесъ, той откри въ неговото самоотречение и апостолство. Между другото, г. Огняновъ каза:

— И най-важното: Паисий определя границитѣ на земята, дѣто и „до днесъ българи седятъ и живеютъ“, и не може да си представи друго освенъ тѣхното национално обединение. Забеле-

жителна е една косвено подсказана у Паисия мисль — че границитѣ на държавата трѣбва да се съвпадатъ съ границитѣ на народността. Той просто поддържа схващането за националната държава и съ това слага отличителенъ отпечатъкъ върху цѣлото ни възраждане и върху сегашния ни национализъмъ: българинътъ никога не е дамѣтъ за чужда земя, както сѣрби и гърци. Интересно е, че средитѣ му са насочени главно срещу гърцитѣ, които ни бѣха отнели всички възможности за самостоятеленъ духовенъ животъ. Паисий иска първо освобождението на българската душа, защото само свобод-

ната душа е способна да се бори за политически и други права...

...Е добре, не съдържа ли неговата проповѣдь цѣлата програма на нашето Възраждане, не съдържа ли тя и днешни наши народности и културни въжделения? Не бѣ ли това откровение на възраждащия се български дух? Единъ млад мжък, съ пророческо прозрение се отдели отъ сивата безлична маса и говори съвсемъ нови слова. Тѣ обикалятъ градове и села, десетки години подъ редъ, докато следовниците му станаха стотици и поведоха народа си къмъ борба, смъртъ и спасение, все съ паисевитѣ завети: борба срещу грцкото духовенство — за българска църковна независимост, борба срещу турските подплицници — за политическа свобода, борба за национално обединение и самобитна българска култура. Свобода, национално единство и

недѣлимост на българската земя — ето какъ вѣрно се схванаха заветите на Паисия и отъ просвѣтителите и отъ революционерите. По тая точка, за щастие, и до днесъ нѣма споръ между българи.

При въздействието на тия благодатни схващания се създаде българскиятъ народъ, като една отъ голѣмитѣ народности единици въ европейския югоизтокъ, съ най-чиста правдивостъ, борческа воля и устремъ къмъ все по-голѣми постижения. Безъ всѣко преувеличение: чрезъ историята на Паисия ние наистина станахме народъ.

Съ това, обаче, още съвсемъ не сме казали всичко за Отца Паисия. Значението на личности като него не е ограничено по време. Макарь и съвсемъ бѣгло очертани, животътъ и дѣлото на Хилендарския монахъ, не откриватъ ли поразителна прилика въ

значението на задачите, разрешени чрезъ „Славянобългарская история“, и задачите, които трѣбва да разрешимъ ние. Ще кажете може би — много смѣло сравнение. И все пакъ, правдоподобно. Защото, когато Отецъ Паисий се появи на историческата сцена, касаеше се да се събуди народа отъ вѣковенъ сънъ, да се спаси отъ окончателна погибель и забрава. Сега тоя народъ не е безлична сива маса. Той брои между синовете си голѣми учени, писатели, поети, пълководци и държавници. Но тъкмо сега той е изправенъ предъ най-отговорната задача на своята история: да утвърди, вовѣки вѣковъ, осъществяващия се вече копнежъ на минали, днешни и бждни поколения — политическо и духовно обединение на всички, безусловно на всички, българи подъ скиптъра на Българския Царь. Мислите ли, че това съждбно утвърждение

Тия работнически семейства нѣма да заплачатъ за болшевишкия рай,
който може да се види на снимката

ше се постигне без паисиевска самоотреченост и апостолство? Аз не вярвам. Нека бъдем искрени и нека си признаем: О, неразумие и юрде! — би извикал Отец Паисий и към мнозина съвременни българи. Той би ги призовавал да не се влчат по чуждото, да не залитат по измамни блаженства; да си бждат, преди всичко, българи и да обичат, надъ всичко, българското: да си бждат примърни и предани граждани на цялкупна, обединена и могща България, та че после, граждани на свѣта; да служат вѣрно на своя народъ, за да допринесат, ако исчат, нѣщо и за човѣшкото, къмъ което ги тегли твърде подозрителна сила. Стига преклонение предъ чуждото и пренебрежение къмъ своето, би извикал разгнѣвен Паисий. Ние, наистина, сме дали нѣщо на свѣта, за да имаме по-високо самочувствие и самовѣра. Ние трѣбва да осъ-

знаемъ своитѣ непреходни ценности и да ги развивем до съвършенство.

На подвигъ ни зове духътъ на Отецъ Паисия! Ние трѣбва да се съпричастимъ съ неговата укрепителна сила, за да изпълнимъ достойно задатитѣ, които ни поставя времето, не само спрямо нашата собствена Родина, но и спрямо зараждаща се нова Европа. Ние трѣбва да благодаримъ на Провидението, че всѣки, на своя постъ и съ даденитѣ му отъ Бога дарби и способности, е повиканъ да съдействува чрезъ служба на Родината за устройството на новия свѣтъ, който не ще понася нито неизменноспособни народи, нито кекави личности. Изгѣзва денъ на героичната личност! Ние, българитѣ, нѣма защо да се боимъ отъ него. Героичното, борческото е първоначало у българина. То прониква и вжизненото дѣло на Паисия. Постическото видение на Вазова

се нуждае отъ поправка: не бѣловласт и немоощъ старецъ ни призова за новъ духовенъ и политически животъ. Та Паисий е въ развѣта на силитѣ си, когато пише своята история. Той е младъ героиченъ борецъ и пропринателъ. Така, той съчетава въ себе си зрѣла маждост и млада жизненостъ. Тѣкмо идеалъ за нашето време. Въ тържеството на европейската култура гласътъ на българското сърце ще трѣбва да зазвучи по-силно и по-предопредѣлено, ако правилно схванемъ паисиевски заветъ въ послеслова на безсмъртния Пантеонъ на българския поетъ Теодоръ Траяновъ.

Героичниятъ Паисий днесъ не би се задоволилъ съ по-малка задача. За насъ остава едно: да изпълнимъ и той Паисиевъ заветъ, за да пребъдемъ като надаренъ народъ и могща държава.

Обществена роля на музиката въ Германия

отъ проф. Никола Абаджиевъ

Още отъ незапомнени времена, когато човѣтъ е билъ на най-низко ниво отъ своето културно развитие, музиката, макаръ и въ примитивенъ видъ, е била сѣдство за изява на душевни външения.

Старитѣ културни народи съж смѣтали по-късно като даръ отъ боговетѣ. Омнръ е считалъ, че гѣсенътъ е пратена отъ музитъ, а Пиндаръ дължи своята лира на Аполонъ, съ която е пѣлъ тържественитѣ си победи оди.

И днесъ още се сочи за примѣръ схващането на Платонъ за ролята на музиката при възпитание на младежътъ и при изграждане на здравъ общественъ духъ въ държавата. За философитѣ отъ всѣки епохи, тя е била предметъ на размисления рхувъ нейната същностъ, смисълътъ и значение за възвисяване на духа.

За да дойде, обаче, музикалното изкуство до висота, на който стои днесъ, трѣбваше да измине твърде дълтъ и бавенъ

периодъ на развитие. Отъ чисто вокално, то трѣбваше да измине дълги столѣтия, докато се обособи презъ XVI вѣкъ въ многогласно контрапунктично пѣние, следъ което бързо настѣпи презъ XVII и XVIII столѣтия голѣмиятъ развѣтъ на инструменталната музика и операта.

Следъ опититѣ на първитѣ германски композитори Телеманъ (1681—1767), Поханъ Шамицъ (1719—1761), Карлъ Филиппъ Емануилъ Бахъ, Хаасе, Граунъ и др. въ тая областъ дойдохъ майсторитѣ на голѣмото класическо време, Хайднъ, Моцартъ и Бетховенъ, които изградиха онова изкуство, което разкри за израва на човѣшкитѣ душевни външения безпредѣлни широти.

Океанътъ на човѣшката душа намѣри най-после пътъ за своя стихненъ потокъ въ звуковитѣ форми на класическата симфония. „Това е изкуство“, казва Бетховенъ, „чрезъ което ние

намираме единственъ достъпъ къмъ оизи възвишенъ свѣтъ на познание, за който човѣтъ има само усѣтъ, но не може да навѣдѣе въ него... Това изкуство е по-висше отъ философията и религията“.

Това класическо музикално изкуство, изразено въ безброй камерни и симфонични творби, което гениалнитѣ тонови майстори поднесоха на човѣка въ видъ на спасителна юзда за разюздаността на чувствата, като балсамъ за душата и като сѣдство за възвисяване на духа, остана, обаче, чуждо за народитѣ въ продължение на цѣли две столѣтия. То бѣ изключително достойно на короновани глави, на благородници и богаташи, които отъ чувство на снобизмъ, го пазѣха като своя привилегия. Презъ цѣлия си животъ Бахъ, Хайднъ, Моцартъ, а дори и Бетховенъ, пишеха своитѣ творби не за народнитѣ маси, а за

ония, които се смѣтаха тѣхни покровители и крепители.

Така, дълго време, това изкуство остана безъ връзка съ живота, за който всѣщностъ е предназначено, и отъ който то е бликало.

Едва презъ 1740 год., Виена даде първи починъ за откриване възможности на широката публика да чуе, по публични концерти, нѣкои творби на велики композитори. Този починъ намѣри отзвукъ и подражание и въ други градове на Германия, на дори прехвърли границитъ и отиде и въ други страни. Чакъ къмъ края на XVIII столѣтието започватъ да се създаватъ условия за разпространение на музикалното изкуство чрезъ концерти, отначало само въ нѣкои по-големи сръдща. Презъ 1781 год. се основа въ Лайпцигъ прочутото дружество Генандхаусъ, което по-късно, следъ 1813 год., достигна разцвѣта на своята дейностъ и изнесе за пръвъ пѣкъ много отъ творбитъ на Баха, Моцарта, Хайдна и Бетховена и други композитори отъ това време.

Публичнитъ концерти бързо се развиха навсякъде по Европа, но все пакъ не може да се каже, че музикалното изкуството и до днесъ се проявява въ всички възможности за своето всестранно и сигурно въздействие като факторъ за възпитание на народа изобщо. Всичко онова, което се е давало и се дава и до днесъ е само откъсълечено, нецѣлостно, безъ строгъ опредѣленъ планъ и програма, а освенъ това, то е достояние пакъ на ограниченъ кръгъ слушатели, които, по единъ или другъ начинъ, иматъ отъ време на време възможностъ да чуятъ нѣщо.

А какво сигурно въздействие бихме могли да очакваме върху духа на народа, изобщо, чрезъ вдъхновенитъ музикални творби, когато тѣ се поднасятъ все тъй случайно и ограничено? Знае се, че процесътъ на духовно възпитание е дългъ и труденъ. Тукъ, за постигане на сигурни резултати, е необходимо въздействието на много фактори, проведени по строго начертанъ

редъ и надъ всички народни слоеве. Изкуството е като слънчевитъ лъчи: то трѣбва да грѣе навсякъде, да стопля душитъ и сръдцата на човѣка изобщо. То не е търговско предприятие за материална спекула. Творбитъ на гениалнитъ творци, изпълнени по начинъ, който отговаря напълно на тѣхната художествена стойностъ, отъ достойни и сѣщо така вдъхновени артисти, трѣбва да станатъ достояние за всички. Музиката е всенароденъ езикъ, тя е изкуство разбираемо и отъ бедни и отъ богати, отъ учени и прости. Висшиятъ чувствувания не сѣ монополъ за едни, а чужди за други. Здрава обществено се изгражда само отъ хора съ възвисенъ духъ и съ пречистена нравственостъ. Тукъ не играе роля нито общественото положение, нито учеността, нито материалното богатство.

Германскитъ народъ, чийто рожда сѣ най-гениалнитъ тонови майстори, даде на свѣта примѣръ за сериозно, системно и разумно използуване всички прояви на музиката, съ огледъ на духовното и нравствено възпитание.

Днешна Германия, която даде толкова примѣри на стремени къмъ изграждане здраво единение на народа, чрезъ култивирание на духовна и нравствена спойка, първа взе починъ за организиране труда на всички музикални ратници по начинъ, който осигурява най-добре и най-широко използуване на изкуството за обществено възпитателни цели.

Подкрѣпата и поощрението въ това отношение тукъ сѣ изразени най-категорично не само на думи, но и въ дѣла. Всичко, което се прави въ днешна Германия изхожда отъ началото, прокламирано още презъ 1933 год. отъ водача Адолфъ Хитлеръ, въ една негова речъ:

„Народитъ е изворъ, вѣченъ изворъ, изъ който блика винаги новъ животъ. Този изворъ трѣбва да се запази здравъ.“

„Този изразъ“, казва свѣтѣниятъ председател на Държавната музикална камара, д-ръ Раабе, „трѣбва да бѣде записанъ съ голѣми букви върху стената предъ работната

И теленитъ мрежи не сѣ пречка предъ германското настѣпление

маса на всички музиканти, за да бъде винаги пред очите им."

При друг случай ще покажем на читателите, какво прави днешна Германия за прилагане на дѣло гореноложенни принципи. Сега ще заключим съ следните думи на д-ръ Раабе, от които се вижда каква свѣтлина озарява и каква топлина оживява дейността на всички артисти въ днешна Германия:

"Измежду всички водачи на германската политика,

нико единъ не е кренилъ и насърдчавалъ германската музика съ такава жаръ, както Адолфъ Хитлеръ. Той не пропуска случай да подчертае, че заздравяването на германския народъ, възвисяването на неговия характеръ е възможно само, когато се надвие материализма, когато всеки германецъ разбере, че културата не е въ никакъвъ случай празна украса, а изобщо ценна мощъ на живота".

Foto: Weltbild

Позиция на германската противосамолетна артилерия край Бардия

Моцартъ и нашето време

На 5 декемврий 1941, год. се навършатъ 150 год. отъ смъртта на най-блѣскавия германски музикаленъ гений, Волфгангъ Амадей Моцартъ.

Наредъ съ Бетховенъ и Вагнеръ, Моцартъ е най-великиятъ представителъ на германската музика и неговото дѣло има все-свѣтско значение. Нѣма културенъ народъ въ свѣта, който да не е отдадъ почитъ на неговитѣ творби.

Презъ последнитѣ десетилѣтия, образътъ на Моцарта не се е измѣнилъ много въ съзнанието, както на изпълнители, така и на слушатели, въпреки новитѣ насоки въ музикалното изкуство и усилията да се завладятъ нови хоризонти въ царството на музикалния тонъ.

Наистина, правото на преценка е естествено право на всѣки човѣкъ и на всѣко време, но най-правдива е преценката на бѣднитѣ поколения. Ония, които се изправятъ предъ подсъждимата маса на историята, за да бѣдатъ оценявани като живи, тѣ ни се представятъ съ всичкитѣ добродетели и пороци на живи хора, а и самитѣ оценители, като съвременници, не биха могли да бѣдатъ до край справедливи. И творци и ценители, като съвременници, трѣбва да си отидатъ, да дойдатъ

Foto: Orbis

Волфгангъ Амадей Моцартъ

други поколения и тѣ, може би, ще дадатъ най-вѣрна преценка за едно дѣло и за единъ животъ.

Днесъ Моцартъ не е живъ; не съ живи и ония, които съ подслаждали или пъкъ съ вгорчавали живота на тоя гениаленъ ваятель на тона. Днесъ, ние виждаме, че най-великото въ човѣка и артиста Моцартъ не е характеристиката на „галеенъ любимецъ на публиката“, „галеено дете на сѣдбата“ или предвѣстия изразъ —

„великъ класикъ“. Отъ цѣлия животъ на Моцартъ, обвитъ така много въ най-странни легенди, остава една твърде красноречива истина: човѣкъ, съ слабо тѣло, но съ силна и непохабима воля, той посвоя своя трънливъ пътъ, за да твори и воюва за своето изкуство. Неговата животописъ, очитена отъ всички блестящи дребулий, ни говори, че този гений е изминалъ своя пътъ презъ нищета, бодести, интриги, злоби и тъмни честолюбия и като вѣренъ германецъ, остави на своя народъ и на цѣлия свѣтъ, едно безсмъртно дѣло.

Тая преценка можеше да се даде, може би, само въ наше време.

Моцартъ имаше единичко щастие, че бѣ синъ на голѣмъ музикантъ. Леополдъ Моцартъ, капелмайсторъ при единъ епископъ, бѣше самъ компонистъ, имаше своя великолѣпна школа и бѣ много добъръ наставникъ. Той съумъ да постави възпитанието на своето гениално дете върху здрави основи, безъ което не би могло да се мисли, че огромнитѣ заложби на сина Моцартъ биха се правилно развили.

Наистина, Волфгангъ Амадей Моцартъ, още много малтъ, за-

воюва рѣдка слава, благодарение на артистичните пѣтувания, които бащата уредѣше за своя синѣ. Въ Франкфурт той бѣ слушанъ отъ младия Гьоте, което се вижда отъ „Енермановитѣ разговори“. На седемъ годишна възраст той написа първи сонати за пиано, на десетъ годишна възраст — ученическата си опера „Аполонъ и Хиаинта“, а следъ това се зарека дѣлътъ нѣтъ му музикални творби.

Въ 1769 год., той е вече концертъ-майсторъ въ Залцбургъ, а следъ това предприема редица пѣтувания до Милано, Болоня и Римъ. Това сѣ съществени стѣпала въ развитието на Моцартовия гений. Младиятъ театраленъ композитър получава високи отличия отъ Паната и отъ Болонската музикална академия, а пѣтешествията му донасятъ ценни познания съ Хаес, Шубертъ, Йоханъ Себастианъ Бахъ, Мартини, Йонасъ Себастианъ Бахъ и Хендель. Тия връзки станаха отъ решително значение за по-нататъшното развитие на Амадея Моцартъ.

Но, ако Залцбургскитѣ архиепископъ можеше напълно да оцени и да схване мисията на младия Моцартъ и съ всички сръдства да подпомогне развитието му, следъ неговата смъртъ, това престана. Замѣстникътъ, архиепископъ Хиронимъ графъ Колорато, нѣмаше висока култура. Това бѣше деспотиченъ църковенъ князь, който отказа всѣка по-нататъшна отпусна на бащата Моцартъ и това доведе до непреодолими недоразумения. Въ 1770 год. младиятъ Моцартъ отказва вече да работи въ архиепископския дворецъ, поради наранено достойнство и честь. Всички по-сетнешни опити да намѣри подходящо мѣсто, за да приложи гения си, отидоха напразно. Той трѣбваше да поеме своя дѣлъ отъ сѣдбата на музикалентъ борецъ.

Презъ 1787 год. градътъ Виена му предложи скормина рента отъ 800 гулдена, като камененъ композитър при императорския дворецъ. Въ 1782 год., той бѣше се вече оженилъ за Костанца Ве-

беръ, сестра на неговата любимка отъ младина.

Дворянството, което нѣкога отдаваше такава почитъ на „детето-чудо“, сега вече съвсемъ забрави ариѣния Моцартъ. Срещу неговитѣ творби и тѣхното изпълнение бѣха изковани кушца интриги и сплетни, безъ, разбира се, да пострада изкуството му. Презъ 1783 год., въ продължение само на 2 месеца, се появила огромнитѣ симфонии „G-moll“ и „Uniter Simphoni“. За кѣсо време се заинаха концерти, камерна музика, сонати за пиано и още нѣколко ценни пѣсни. Въ периодъ отъ 10 год. бѣха изготвени оперитѣ „Отвлѣчането отъ сарая“, „Сватбата на Фигаро“, „Донъ Жуанъ“, „Кози фанъ туте“, „Добросърдечieto на Титусъ“ и „Вълшебната флейта“.

На 5 декемврий, 1791 год., туберкулоза повали изтощеногъ тѣло на този неизтощимъ духъ.

Моцартъ живѣ само 36 години, но презъ това време написа 626 различни композиции.

По нареждане на богатия баронъ фонъ Свентенъ, останкитѣ на Моцарта бѣха погребани въ общата гробница, където се погребваха тѣлата на бедни хора, по онова време. Едва по-късно, неговитѣ почитатели се сѣтиха и успѣха да откриятъ останкитѣ му измежду другитѣ и да го погребатъ отдѣлно.

Това е истинската легенда за „таленика на сѣдбата“.

Днесъ Моцартъ живѣ въ своето дѣло. Неговиятъ духъ е възгорѣлъ, защото, едва сега, при националъ-социалистическа Германия, дѣлото му придобива особена оценка. И въ малолетно Моцартъ не бѣше забравянъ отъ ценители и изпълнители, но той принадлежеше на твърде затворенъ кръгъ, за макаръ и кръгъ отъ изрядни ценители. Смяташе се, че Моцартъ е недосягаемъ и, че той е достояние само на нѣкакви си специални избраници. Въ най-добри случаи, той бѣше любимо занимание изъ уютнитѣ салони на старата привилегирована аристокрация. Националъ-социалиститѣ го

Foto: Weltbild
„Знаменосецъ“ отъ Йосефъ Торакъ

направиха всенародно достойние.

Днесъ има още музикални сръди, които го слагатъ ту надъ Бетховенъ и Вагнеръ, ту подъ тѣхъ. За него се говори, че той е пратеникъ направо отъ небото, съ готова сръжностъ, съ готови разрешени проблеми, че, донато Бетховенъ и Вагнеръ сѣ усилие за овладѣване на форми, проблеми, техника и насоки, Моцартъ билъ непосредственъ творецъ на хармония. Едва ли презъ неговата уста не говорилъ езикътъ на самия Богъ.

Наистина, въ това отношение, може да се говори само за степенуване размѣритѣ на тия гениални хора. Дѣлата и на тримата си иматъ свое точно опредѣлено мѣсто въ системата на духовния животъ на свѣта. Ние снемеме тоя споръ отъ сцената на разискванията. За насъ Моцартъ е Моцартъ, Бетховенъ — Бетховенъ и Вагнеръ — Вагнеръ. Онова, което нашата съвременностъ дължи на личността и дѣлото на Моцарта, той дастане достояние на всички хора.

Нѣкои казватъ, че музиката е езикъ на боговетѣ; други казватъ, че е езикъ на всички твари, а трети казватъ, че тя е ключъ къмъ сърдцето на вѣчната хармония. Това всичко е вѣрно. И ако е вѣрно, че човѣкъ е по-тояношъ стремежъ къмъ възвися, не виждаме, защо да е позволена за единъ, а за други недостъпна. Музиката трѣбва да принадлежи на всички хора, за да могатъ всички да станатъ по-добри.

Културен преглед

Литература

За поета Курт Хайнке

Към поколенията германски писатели и поети, които преживяха Свѣтовната война по окопите и после страданията и възхода на германския народ у дома, спада и Курт Хайнке, току-що навършил петдесетгодишна възраст. По тоя повод германският печат му посвети заслужено внимание.

Нашето списание, което, между другото, се стреми да запознае постепенно българските читатели с живота и творчеството на по-известните германски поети и писатели, не може да отгине тоя факт без внимание. Още повече, да се говори за съвременна германска лирика, без да се спомене Курт Хайнке, е немислимо.

Курт Хайнке е роден на 20 септември 1891 г. в Лимниц. Послѣва основно училище, през Свѣтовната война престоява четири години из окопите, след войната работи при разни предприятия, става драматург и борец за германски културен театър. От 1919—20 до днес, под негово перо сж излязали няколко стихосбирки, драми, романи, разкази, сценарии и др. Истинското значение на Хайнке се крие в неговата лирика, която по хубост на език и по сила на израз, спада към най-хубавото, което въ наше време се твори на нѣмски език. Още въ първите стихосбирки „Околовръст падат звезди“, „Господни пѣсни“ и „Безименно лице“ (1919—1920) се забелязва Хьолдерлиновска чистота и яснота на чувства и мисли, характерно и за по-късните му сборници „Високата равнина“ (първо издание през 1924, а ново разширено през 1941) и „Животът казва да“ (1936). Въ тѣх се срѣщат стихотворения, за които бихме искали да вѣрваме, че идват от самия космос: изпълнени сж дѣха на божествената природа! Независимо, за какво пише Хайнке — за Бог, природа или за човѣка — винаги блести най-чист мироглед и тупти огнено сърдце, при свършена хубост на езика. Думите му се възвисяват до мощни химни или зазвучават въ прости пѣсни — тѣ всички свидетелствуват за благословената творческа сила на тѣхния създател. Че Хайнке твори действително лирика сж значимост, доказва го особено сж ония свои стихотворения, които се приближават до народната пѣснь. Лириката на Хайнке живѣе и въ неговите „весели“ романи — така нарича самъ той последните си два романа — не само въ прѣснатите из тѣх пѣсни, но преди

всяко въ цѣлата постройка на тия романи. Въ основата си, тѣ не сж нищо друго освен весели романи въ проза. Тия романи не обогатяват чистата лирика на Хайнке, но тѣ явно притежават по-голяма качественост от сръдните книги от тоя родъ. Защото и въ тѣх се чувствуват силите, които живѣят у Хайнке — именно въ хубостта на езика. Докато въ лириката си Хайнке е строгъ за всѣки израз и дума, въ веселите си романи той е по-свободен и все пакъ майсторъ на езика.

Разбира се, Хайнке още не е казалъ последна дума ни въ лирика, ни въ романъ, ни въ драма. Германската литература очаква нови творби от петдесетгодишния вече писател, който работи съ въодушевление и показва изненадваща работоспособност.

Тържества

175-годишен юбилей

Лайпцигският театър „Стария театър“ празнува своята 175 годишнина. По тоя повод ще бѣдат представени пиеси, които сж особено свързани сж развой на театъра. Ще се осветят и нѣколко възпоминателни плочи. На първо мѣсто въ паметъ на голѣмата актриса Нойберинг, която чрез дѣйствието си въ „Стария театър“ гласна по нови пѣтица германското театрално дѣло.

Фламандският език е извоюва равноправие

През октомври 1939 г. професорите от Брюкселския университет, по случай започване зимния семестър, поискаха въ единъ позивъ, белгийското правителство, да се откаже и от привилегия си неутралитетъ и да се нареди въ фронта на военните противници на Германия. Тѣхните желания бѣха задоволени, но не сж очаквания от тѣх резултатъ: за зимния семестър 1941/42 университетът претърпява революционно обновление: от тук нататък въ тоя университет сж равноправни двата езика — френски и фламандски.

Белгийската държава бѣ едва на нѣколко години, когато бѣ основано Брюкселското висше училище. Брюксел бѣше още почти чисто фламандски градъ. Фламандците представляваха преобладаваща част от населението въ страната. Въпреки това, висшето училище бѣ създадено като френски институт. Изминаватъ цѣли 107 години, докато и на фламандците се признае езиково равноправие въ университетъ на собствената им столица. Административниятъ съветъ именно на Брюкселския университет е решил и наредилъ, че всѣки белгиец, фламандец или валонъ, може да положи изпитъ на материя си езикъ. Двата езика сж равноправни въ администрацията и учебното дѣло. За практическото провеждане на тая мѣрка сж предвидени четири години. Ще бѣдат създадени 16 нови фламандски катедри. Тѣхното заемане,

разбира се, не е възможно от днес за утре, но за четири години трябва да бъде приключено. Междувременно, ще бъдат разширени лекциите на фламандски език и при съществуващите сега катедри.

Следъ нововъдението въ Брюкселъ Бельгия има единъ фламандски университетъ въ Гентъ и единъ валонскъ въ Лиежъ, и двата издържани отъ държавата. Времето на постоянното изтискване на фламандския езикъ е минало.

Тази мѣрка отговаря изцѣло на национал-социалистическото схващане за правата на една народностъ: тя трѣбва да се развива самобитно и естествено. Затова тази мѣрка очевидно намира и пълната подкрепа на германските окупационни власти въ Бельгия.

Композиторътъ Отмаръ Герестеръ награденъ

Кметътъ на Дюселдорфъ е предалъ наградата „Шуманъ“ за 1941 на композитора Отмаръ Герестеръ, отъ Есенъ, въ размѣръ на 5,000 марки (165.000 лева) за операта му „Магьосницата отъ Пасау“. Той е авторъ и на пай-успѣшната опера презъ последните години „Енохъ Арденъ“. На 11 т. м. той ще присъствува на премиерата на наградената си опера въ дюселдорфския театъръ. Герестеръ е отдавна добре утвърдена личностъ въ германското музикално творчество. Наградата е напълно заслужена. Неговото музикално творчество засѣга всички области на музиката. Преди всичко, неговите хорови творения, къмъ които се прибавятъ оркестрови работи, нѣколко симфонии, камерни творби и др. Той е представителъ на една музикална първичностъ, каквото съвсемъ рѣдко се срѣща.

Грипарцеръ

Голѣмиятъ нѣмски драматургъ отъ миналото столѣтие билъ неотдавна чествуванъ и въ Будапеща. Както се знае, Грипарцеръ е обхващалъ въ творенията си живота на всички народности въ бивша Австро-Унгария.

Отъ Рейнъ до Дунавъ

Следъ тъй щастливото обединение на германския народъ се полагатъ похвални усилия за взаимно опознаване на германците отъ различните области на Райха. Напоследѣкъ такава роля играятъ художествените изложби.

Само преди нѣко време, рейнските художници устройа изложба отъ свои произведения въ Берлинъ, Дампнгъ и Виена. Трѣбва да се отбележи голѣмиятъ интересъ, съ който бѣха посрещнати тия изложби. Закупени бѣха множество картини отъ обществени мѣста и частни лица. Ето, че сега и виенските художници — за пръвъ пѣтъ отъ присъединението на Австрия къмъ Великогерманския Райхъ — напуцатъ Виена и даватъ изложба въ Дюселдорфъ, за да покажатъ на рейнските си колеги постиженията на виенското изкуство. Откриването на изложбата стана при голѣма тържественостъ. Балдуръ фонъ Ширахъ въ словото си подчерта дълбоките културни връзки между Виена и Рейнската областъ. Той посочи примѣри, отъ които се вижда, че презъ всички времена рейнски художници сж черпили вдъхновение отъ Виена и, обратно, виенски художници сж намирали втора родина по широкия Рейнъ. Кметътъ на Дюселдорфъ изтъкна значението на културната размѣна между града на Дунава и града на Рейнъ и изказа надеждата си, че тия почини ще станатъ все по-оживени и ще намиратъ все по-сърдеченъ изразъ. Градъ Дюселдорфъ ще поощрява съ всички срдѣства тая целъ. За доказателство той съобщи решението на Дюселдорфъ да даде на виенския драматургъ д-ръ Полефъ Вентеръ наградата „Имерманъ“⁴¹.

Обединението на душите обезпечава трайността на политическите обединения. Културната размѣна между разните области на Райха може да послужи за примѣръ на други народи, които се намиратъ въ процесъ на обединение.

„Походъ“ отъ Арно Брекеръ
Foto: Weltbild

Foto: Pressebild

Така германските войници посрещнаха победата при Киев